WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

No. 44 2 NOV. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

MIEKE is een nichtje van me, een heel aardig meisje, maar verschrikkelijk slordig. Ze laat haar spullen overal slingeren en als ze dan iets nodig heeft, kan ze het vaak niet vinden. En het nare is, dat ze er dan iedereen de schuld van geeft behalve zichzelf.

De avond voor de herfstvakantie had ze klasse-avond en voor die gelegenheid mocht ze haar mooiste jurk aan. Ze heeft er een haarband bij van hetzelfde goed en een mooie ketting. Na het eten ging Mieke zich vlug verkleden. Eerst trok ze haar jurk aan en toen ze haar haar geborsteld had, liep ze naar de kast om 't lint te pakken. Maar hoe ze ook zocht, ze kon hem nergens vinden. Ook haar ketting lag er niet.

„Mam," riep ze naar beneden, „hebt u m'n lint en m'n ketting gezien?" — „Nee hoor," riep haar moeder. „Die zul je zelf wel opgeborgen hebben!"

„Ik zie ze nergens! Er heeft natuurlijk weer iemand in mijn kast gesnuffeld! Laten ze van mijn boel afblijven!" Mieke's moeder kwam naar boven. „Denk eerst 'ns na waar je je spullen zondag hebt neergelegd, voor je iemand de schuld geeft," vermaande ze. „Je bent slordig, Mieke, dus je hebt ze vast niet meteen opgeborgen."

Met een boos gezicht mokte Mieke: „Wel waar! Er moet iemand.." — „Hou je mond," viel moeder haar in de rede. „Anders ga je niet naar de klasse-avond!"

„Oh!" riep Mieke opeens, „ik weet het al! Ze zitten in mijn handtasje. Daar heb ik ze in gestopt toen ik zondagavond bij Anneke vandaan kwam. Het regende, ziet u, en ik was bang dat m'n lint nat zou worden. En mijn ketting heb ik toen ook afgedaan, dan kon ik hem niet verliezen!"

„Zie je wel," zei haar moeder. „Niemand zit aan jouw spullen! Het komt door je eigen slordigheid en vergeetachtigheid dat je vaak iets kwijt bent."

Toen Mieke, na een leuke avond, thuiskwam, fluisterde ze haar moeder in 't oor: „Voortaan berg ik mijn spullen meteen op, als ik ze niet meer nodig heb, mam. En als ik nog 'ns iets kwijt ben, zal ik niemand de schuld ervan geven!" — „Goed zo, Mieke. En ga nu maar lekker slapen. Welterusten!"

OOM DONALD

* ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 44 *

Van links naar rechts invullen:

1. spreken,
2. raad,
3. volmaakt,
4. kalm,
5. leren voetbekleding,
6. ga je naar toe om te leren.

Als je de letters in de rode bokjes achter elkaar opschrijft, krijg je de naam van iets wat je speciaal in de herfst overal in het bos, en ook wel in de tuin, kunt zien staan. Schrijf alleen deze naam op 'n briefkaart en stuur die vóór 7 november '63 aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam.

Vermeld ook duidelijk je naam en adres op de kaart en zet linksboven aan de **adreszijde**: „Oplossing 44". Veel succes!

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs, jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

RINY ARENDS, LEERDAM. Hoeveel truien heb je al af, Riny? Kwik, Kwek en Kwak willen ook zo graag nieuwe truien hebben, maar de enige die kan breien in de familie is oma, en die heeft het altijd al zo druk!

GERRIT JANSEN, NIJMEGEN. Vind je het jammer van de postzegels, als je iedere keer de oplossing van de prijsvragen instuurt en nooit iets wint? 'k Zou toch volhouden Gerrit, je kunt nooit weten!

YVONNE BROUWER, NIEUWERBRUG. Heb je een fijne herfstvakantie gehad, of moet je nog vakantie krijgen? Dan heb je nog iets leuks in 't vooruitzicht, hè? Maar op school vind je het toch ook leuk?

THEO VAN SCHAIK, AUSTERLITZ. Heb je in de vakantie mooi weer gehad, Theo? Want dat was maar een bof, hè? Je had een mooi rapport, zeg! Houden zo. In welke klas zit je nu? Schrijf je me nog eens terug? Dag, hoor!

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom! Schrijf zoveel je maar wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus. Tot schrijfs!**

OPLETTEN ALLEMAAL

Winnaars van prijsvraag nr. 37 zijn: 1e prijs: horloge: Reina Wunderink, Markt 13, **Silvolde.**

2e pr.: vierkl. ballpoint: J. Berssenbrugge, Gentsestr. 90, **Scheveningen.**

3e prijs: tafeltennisspel: Kinderen Rozema, **Haaksbergen**; E. en R. Arons, **Rozendaal**; B. en R. Bezembinder, **Steenwijk**; M. en R. v. d. Wal, **Apeldoorn**; J. en N. Pilot, **Assen**; J. Zwemmer, **Zandvoort**; P. Valstar, **Bussum**; I. Jonker, **Krommenie**; R. Zweep, **Oldenzaal**; Corrie Vinke, **Hoek (Zld.)**.

Doosje postpapier: M. v. d. Kraats, **De Bilt**; G. Visser, **Bennekom**; S. Eisinga, **Leeuwarden**; H. Boomsma, **A'dam-W.**; A. Maathuis, **Enschede**; G. Zwaan, **Barsingerborn**; N. v. d. Meulen, **Brunssum**; E. Nobel, **Boskoop**; I. Beumer, **Deventer**; H. Land, **Grijpskerk**; R. Heloers, **Meeuweplaat, Hoogvliet**; A. Peters, **Edam**; M. Buisman, **Voorburg**; Hayo v. d. Molen, **Ureterp**; R. v. Rooij, **Eindhoven**; H. de Rooij, **Utrecht**; Hilde Buys, **Aalst (Blg.)**; H. Nederlof, **Sliedrecht**; A. Pardijs, **Vorden**; Cor de Munter, **Spijkenisse.**

Oplossing prijsvraag nr. 42 luidt: **DE HERFST IS WEER IN HET LAND.**

WALT DISNEY'S

Oom Dagobert

Toen oom Dagobert klein was, waren zijn vader en moeder erg arm! Omdat ze geen bed konden betalen lag hij in de la van een ladenkast!

Hierbij neem ik het plechtige besluit dat ik een groot ledikant met een veren matras ga kopen zodra ik geld heb verdiend!

Maar ik . . . ik kan alleen maar zá vlug schoenen poetsen en niet vlugger!

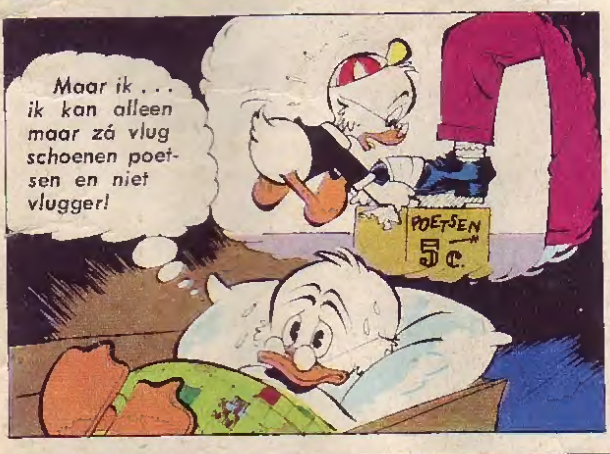

Hé, wacht 'ns even . . . als ik een hele rij schoenen tegelijk poets, schiet ik veel vlugger op!

En zo verdiende oom Dagobert zijn eerste geld . . met het paetsen van schaenen!

Dat ik zo slim ben geweest om dit uit te vinden, kamt omdat ik za graag een echt ledikant will

En al heel gauw had Dagobertje een ledikant!

Z . . . met een veren-matras ZZZ

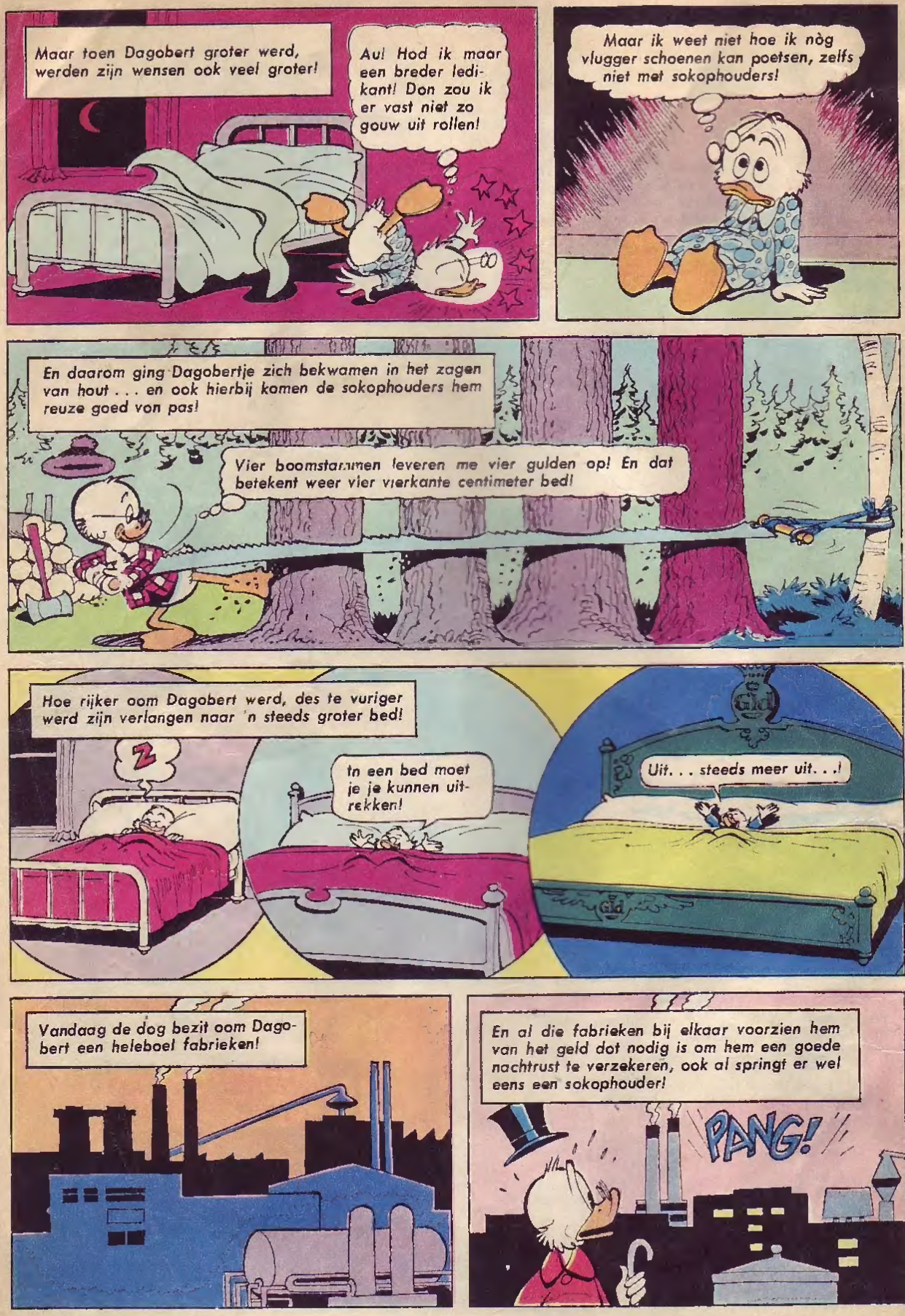
Maar toen Dagobert groter werd, werden zijn wensen ook veel groter!
Au! Hod ik maar een breder ledikant! Don zou ik er vast niet zo gouw uit rollen!
Maar ik weet niet hoe ik nòg vlugger schoenen kan poetsen, zelfs niet met sokophouders!
En daarom ging Dagobertje zich bekwamen in het zagen van hout . . . en ook hierbij komen de sokophouders hem reuze goed von pas!
Vier boomstammen leveren me vier gulden op! En dat betekent weer vier vierkante centimeter bed!
Hoe rijker oom Dagobert werd, des te vuriger werd zijn verlangen naar 'n steeds groter bed!
Z
tn een bed moet je je kunnen uitrekken!
Uit. . . steeds meer uit. . .!
Vandaag de dog bezit oom Dagobert een heleboel fabrieken!
En al die fabrieken bij elkaar voorzien hem van het geld dat nodig is om hem een goede nachtrust te verzekeren, ook al springt er wel eens een sokophouder!
PANG!

En nu heeft hij dan een bed dat alle varige bedden in uitgestrektheid avertreft . . . echt een bed dat een weiland is von rust.
Ik kom u de rekening van dit nieuwe bed brengen, meneer . . . en oak nag een glas melk om u over de schrik heen te helpen!
Hé! Moak dat je wegkomt! Mijn bed trilt als een drilpudding als je er averheen loopt!
Loot de melk maor bij de deur stoon en zorg ervoor dot ik een heel erg long rietje krijg!
En dan sluimert hij vredig in! Wont oam Dagobert zol vast niet uit zijn bed vallen, zelfs al zou hij het in z'n hoofd holen om te goan sloopwondelen!
Z
Maor zo am en nobij middernocht . . .
Help! Wot lig ik toch te schudden! Wie laopt er over mijn bed?
Geef antwoord! Ik heb het heus wel in de goten, hoor! Blijf staan of ik schiet!
Nou, don moet je het zelf maor weten!
BENG! BENG!
BENG! BENG!

Is er iets mis, meneer?
KLIK!
Ja! Nog geen minuut geleden liep er iemand over mijn bed! Hoe is hij zo gauw ontsnapt?

Lieve help! Ik heb mijn kostbaarste kunststuk kapot geschoten!
MIJN EERSTE ƒ 10.-
MIJN EERSTE ƒ100.000
MIJN EERSTE ZAKJE GOUD

Ga onmiddellijk de knapste detective haler die er is! Die indringer móét gepakt worden!

Even later . . .
Ziet u geen enkele aanwijzing?
Zelfs geen teenafdruk! Maar hij heeft niets gestalen, dus hij kan best terugkamen!

En daarom is het 't beste dat ik in uw bed blijf wachten tot hij komt!
Oe! Wat zal ik dan krap liggen!

De tijd verstrijkt . . .
Het bed schudt weer! Dan is die griezelige indringer teruggekomen!
Sjongejonge, hij is nogal roerig!

Hé! Waag het niet om nog meer gaten in mijn spullen te schieten!
Kalm maar! Ik pak alleen mijn zaklantaarn!

Er is hier niemand!
Dat kon niet . . . ik voel het bed nog steeds schudden!
Er is ook niemand onder het bed!
Dan is het een onzichtbare indringer!
Wacht even! Mijn aangeboren schranderheid zegt mij dat hij in de kamer hiernaast is!
Dat is mijn g-geld-pokhuis!
Hé, jij daar, stop!
Goed! Maar waarom eigenlijk?
?
Het bed trilt niet meer . . . hoe kan dat?
Dat trillen kwam door uw spring-matras!
Door a! die veren in uw matras werd de trilling die door uw geldaanstamp-machine veroorzaakt wordt,, verveelvaudigd!
De nachtploeg aan het werk! Wat stom om daar niet aan te denken!
KA-TSJOEMP!
KA-TSJOEMP!

Ahum! Hier heeft u mijn rekening, meneer!
Wot? Je hebt toch geen hele bende voor me opgerold?
Zijn hoge rekening en de schode oon mijn kunstwerken moken mijn beurs plat!
En dot is allemool jouw schuld!
D'r uit, jij geldvretend monster! Je bezorgt me olleen moor bedpijn . . . eh . . . ik bedoel hoofdpijn!
Weg met olles woor veren in zit! Hup, het raom uit!
Hebt u er ol over gedocht woor u nu moet slopen, meneer?
Dot heb ik zeker!
Ik heb een plekje uitgekozen woar niets of niemond me von streek brengt!
't Is niet woor!
Je kunt het geloven of niet, moor ik voel me hier zo gelukkig ols een kind! Welterusten!

Zo ging ik van start...

DOOR REINIER KREYERMAAT

Zwemmen heb ik altijd net zo graag gedaan als voetballen. Ik leerde het van m'n vriendjes in het Amsterdam-Rijnkanaal bij Utrecht. Toen ik nog maar nauwelijks een paar slagen kon zwemmen, namen een paar vriendjes me tussen hen in en dan was het de kunst om de overkant te halen. In een huis aan de andere kant woonde een vrouw, en als je dan voor de eerste keer op eigen kracht het kanaal overgezwommen was, kreeg je een gulden van haar. Dat was ons zwemdiploma. Het machtigste vond ik altijd om op een van de passerende schepen te klimmen en mee te liften tot Loenen of Breukelen. Daar probeerde je dan weer een schip te pakken dat naar Utrecht ging. Nou, dat spelletje van ons begon de meeste schippers gauw te vervelen, dat begrijp je. Vaak gingen ze ons dan na met een teerkwast. Als ze je te pakken hadden, smeerden ze je half vol. En dat ging er de eerste tijd niet af. Thuis hadden ze het natuurlijk meteen in de gaten en dan was ik nog niet jarig! Bovendien was zo'n spel tussen de schepen lang niet ongevaarlijk. Je kon makkelijk onder een schip terecht komen of door een schroef gegrepen worden. Nee, mijn vader vooral vond het helemaal niet leuk.

Hij was politieagent in Utrecht en geen gemakkelijke, vond ik, in die tijd. Als we in de vakanties niet zwommen, gingen we met ons vaste clubje voetballen op het Werkspoorplein. Meesterlijk was het daar. Er waren bendes vluchtgangetjes, waar de politie ons nooit te pakken kreeg. Maar met mijn vader lukte dat niet zo best. Als ik hem zag komen, riep ik: „Jongens, gauw, een spelletje koppen!" Dan liepen de ruiten van de groenteboer minder gevaar, zie je.

„Beertje" Kreyermaat op zeer jeugdige leeftijd met zijn vader ....

Maar mijn vader had 't gelijk door, hè. Hij wachtte tot ik de bal kreeg toegekopt, maakte z'n aktentas open en zei: „Kop 'm maar in mijn tas, jongeman". Nou, dan waren we 'm kwijt, hoor; de bal ging mee naar het bureau. Nu kwam ik vaak op dat politiebureau om mijn vader zijn boterhammen te brengen, dus ik kende daar al die lui. En het was mijn taak om de bal weer uit het politiebureau te pikken.

Als de agenten mij dan in de gaten hadden, werd ik bij m'n kraag gepakt en in de cel gestopt. Dat vond ik helemaal niet erg, hoor. Want als de politiemannen weer boven waren, begon ik tegen de deur te trappen. Had je moeten zien hoe gauw ze weer bij me waren om me eruit te halen. Want ze wisten net zo goed als ik, dat ze een jongetje van mijn leeftijd niet zomaar in de cel mochten stoppen. En als de inspecteur op mijn lawaai af zou komen, zou er wat voor hen zwaaien! Het was altijd een eerlijke strijd met mijn vader. Hij was wel streng, maar ook sportief.

Toen mijn vriendjes in een club gingen voetballen, mocht ik eerst niet met ze mee van mijn vader. Dat vonden ze zo jammer, dat ze hun zondagse kleren aantrokken, bij de groenteboer van het Werkspoorplein een boerenkoolstronk haalden en die mijn vader als bloemstuk kwamen aanbieden met het verzoek of ik in de voetbalclub mocht. Dat vond hij zo'n goeie mop, dat-ie er meteen zijn toestemming voor gaf.

WALT DISNEY'S

Knabbel en Babbel

Ik geloof nooit dat Carla ons vriendinnetje weer wordt!
We kunnen het in ieder geval proberen! Ik weet wat!
Even later . .
Carla is vast niet meer kwaad op ons als ze ziet wat we haar komen brengen!
Daar ben ik nog niet zo zeker van! Meisjes zijn erg wispelturig!
Zullen we onze cadeaus hier laten tot we weten hoe ze over ons denkt?
Dat is een goed idee, Knabbel!
Dat zal een verrassing voor haar zijn!
Ja, als ze tenminste niet meer boos op ons is!
Nou zullen we het beleven, zeg! Een paar mededingers die Carla van mij af willen pikken!
KLOP! KLOP!
Maar daar zal ik een stokje voor steken!
Hmm! Deze grote kever kan me daar mooi bij helpen!
Dit zal hun cadeautje wat opvrolijken!
En nu nog een paar dauwdruppels in de lelie met de lange stengel!

En die ga ik bij de blaemen zetten die de jongens aan Carla willen geven!
Hé, Knabbel en Babbel, wat leuk dat jullie me komen opzoeken!
Ben je dan niet boos meer?
Natuurlijk niet! Dat ben ik allang vergeten, haor!
Ha! Ze is weer goed op ons!
Kam we gaan de cadeaus halen!
Deze zijn voor jou, Carla!
Nee maar, wat een verrassing, jongens!
Mmmmm! Wat ruiken die bloemen heerlijk!
PRSST!
PFFFF!
Zeg, wat zijn dat voor flauwe aardigheden?
Daar kunnen wij heus niets aan doen, Carla!
We zullen dit open maken!
HELP!
HELP! HELP!
We hebben 't verbruid!
Ik begrijp echt niet hoe dat kan!

BENG!
We kunnen nu beter eerst maken dat we wegkomen!
ja, want nu zit die kever ons achterna!
ZZT!
ZZT!
Hihi! Ik heb zaiets al meer meegemaakt!
PLONS!
ZZT!
Dat lukte niet zo best, hè? Ik zag net wat er gebeurde!
Kijk, Babbel, da's Govert!
Ik vraag me af wat hij hier te maken heeft!
Hihi! Ik heb ervaring in zulke dingen!
Dat lachje staat me helemaal niet aan!
Er zit ook iets verdachts in zijn hele manier van doen, vind ik!
Let maar 'ns op mij. Ik zal laten zien hoe je Carla te vriend kunt houden!
Ik denk dat hij meer van die plagerijen van net af weet dan wij!
Wat bedoel je daarmee, Knabbel?
♪ LA-DI-DUM- ♫
♫ DOM ♫
Ik weet het nog niet, maar ik heb er wel een vermoeden van!
Kijk, net wat ik dacht! Het was allemaal met opzet!
Dan is het Goverts schuld dat alles misgelopen is!
Wat een vernedering was dat voor me!
KLOP!
KLOP!
Carla gaat weg door de achterdeur!
En ze is nog steeds boos!

CARLAATJE! IK BEN'T KARELTJE!
Govert weet niet dat Carla niet thuis is!
KLOP! KLOP!
Dat komt ans goed van pas! Ik weet een heel mooi plannetje! Kom mee!
Eerst gaan we de eikels uit de dop van de walnoot gooien!
Ik hoop dat dit een lesje wardt vaar, Govert!
Een heel goed lesje, neem dat maar van me aan!
BZZZZ!
BZZZZ!
KNAP!
Die bijenkorf past precies in de walnatedop!
En nu gaan we het huis van Carla binnen daar de achterdeur!
Ik gelaaf dat Gavert een beetje angeduldig wordt, Knabbel!
Pak een papiertje en schrijf z'n naam er op! Ik ga Carla's stem na-daen!
KLOP!
KLOP!
LA-LA-LA BEN JU DAT KARELTJE?
Jaaa! Dae de deur eens open, ik kom je wat moois brengen!
KOM MAAR BINNEN!
VOOR KARELTJE

Carlo, waar ben je apeens gebleven!
Oh! Ze heeft iets voor me laten staan! Misschien heeft ze zich wel verstopt!
VOOR KARELTJE

We zullen eens kijken hoe het afloopt!
Ja! Hihi!

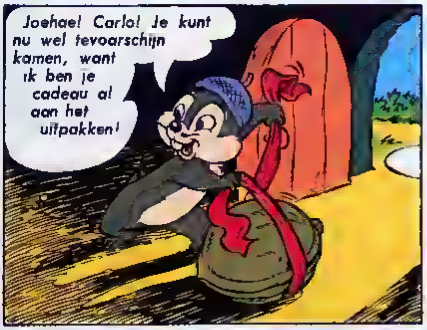
Joehoe! Carlo! Je kunt nu wel tevoorschijn komen, want ik ben je cadeau al aan het uitpakken!

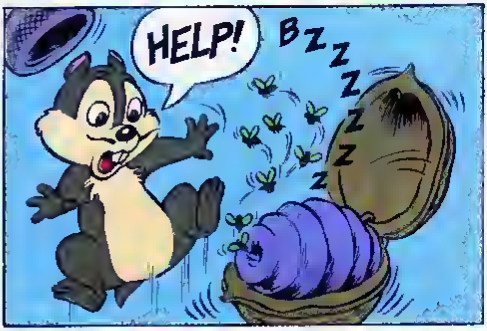
HELP!
BZZZZZZ

Govert gaat kopje onder, net als wij!
We zullen hem 'ns vragen wat er gebeurd is!
BZZZZZZZZz
SPLENS!

(Bloeb!) I-ik begrijp er geen sikkepit van!
Je hebt vast iets verkeerds gedaan, dat ze je zo heeft behandeld, Govert!
Weet je wat dat geweest kan zijn?

Nee! Ik zou het echt niet weten! Het is een groot raadsel voor me!
Maak je er maar niet druk over, Govert! We weten hoe je je voelt!
Ja! Het is ons ook overkomen!

En dus . . .
Laten we niet meer aan meisjes denken, maar gaan picknicken
Goed!
Als jij voor de eikels zorgt, Govert, dan nemen wij elkaar mee! Hihi!

Pipo en het Humdrum Gevaar!

WAT ER GEBEURDE Pipo en zijn gezin logeren bij oma Tingeling in haar huisje op het Kruispunt der Vier Windstreken. De eerste nacht waait er een malle uitvinder over de schutting. Meneer Humdrum probeert hem te ontvoeren om hem te gebruiken voor zijn winkel. Doctor Frommel ziet echter kans om de kruidenierskar, waarin hij ontvoerd wordt, volkomen te vernielen door middel van zijn gedresseerde houtwurmen. Hij keert terug bij Oma Tingeling en Pipo heeft een idee voor een handige uitvinding.

6. EEN WOEDENDE SHERIFF

HET huisje van Oma Tingeling staat te trillen. Dat komt door de harde slagen die doctor Frommel met zijn hamer geeft op de latten van zijn nieuwe uitvinding. Als het gedreun even ophoudt, halen alle bewoners (Oma Tingeling, Pipo, Mammaloe en Petra) opgelucht adem, heel even maar! Want dan klinkt er een gepiep, waar je keel droog van wordt en waarvan je haren te berge rijzen. de doctor zaagt een ijzeren plaat door met een bot zaagje! Brrr!

„Pipo!" jammert Mammaloe, „kun je niet aan die doctor vragen of hij een beetje zachter uitvindt?" Pipo helooft het, hij stopt een paar watjes in zijn oren en loopt naar het schuurtje. De wolken zaagsel waaien hem tegemoet en in zijn neus. Pipo krijgt een vreselijke niesbui. Hij keert zich om, gaat terug naar de keuken en stopt nog twee watjes in zijn neus ook. „Ziezo," bromt hij, „nu kan ik ertegen."

Hij loopt naar het schuurtje, maar als hij de deur opent, slaat een licht als een bliksemschicht hem tegemoet. „Oppassen," hoort hij doctor Frommel roepen, „ik ben ja aan het lassen met vuur! Het is ja verboodn om in de vlam te koekeloeren!" Pipo draait zich om, loopt terug naar het huis, zoekt een zonnebril op, zet die op en keert terug naar het schuurtje. „Met watjes in mijn oren en in mijn neus," bromt hij, „en met deze bril op, kan ik overal tegen!"

Pipo stapt waardig het schuurtje in en krijgt meteen 'n eind hout tegen zijn hoofd. „Uit de weg!" roept de doctor nog, maar Pipo verstaat hem niet door de watjes in zijn oren. Om verdere ongelukken te voorkomen kiest Pipo het veiligste plekje: hij gaat op een laddertje in de hoek zitten en kijkt toe. Er staat een wonderlijke machine in het midden van de schuur. „Is dat nu de Humdrum-werper?" roept Pipo. „Wat een mal apparaat! Hoe werkt dat en hoe [illegible]!"

„Beng!" doet de hamer van de uitvinder. Pipo zet zijn bril af en haalt de watjes uit zijn oren, maar de doctor werkt pijlsnel, nu grijpt hij het laa-apparaat alweer en Pipo moet snel zijn bril opzetten om geen hoofdpijn te krijgen van het felle licht. Terwijl de doctor dus achter elkaar timmert, zaagt en soldeert heeft Pipo het in zijn hoekje zó druk met het verwisselen van de watjes en de bril, dat hij helemaal niet meer om een beetje stilte kan vragen. Trouwens die stilte komt vanzelf, want opeens smijt doctor Frommel zijn gereedschap in een hoek en roept: „Klaar! Het ies bereikt, de masjien ies klaar, ene zeer knapfe oitvliendienk ja! Hoog met ikke!"

Pipo komt van het laddertje af, haalt de watjes uit zijn oren en uit zijn neus, zet de donkere bril af en wrijft opgelucht in zijn handen. „Ziezo," zegt hij, „na herrie komt stilte! U is een ijverig meneertje, maar je maakt er wel een boel kabaal bij! Zo, is dàt nu het toestel dat die kleefpleister van een meneer Humdrum weg moet jagen? Denkt u dat het afdoende werkt?"

Doctor Frommel begint op en neer te hupsen van opwinding. „Mijne masjien werkt zera goet!" roept hij. „Als de mensj Humdrum ermee ien aanrakings koman, zullen hij een lesje krijgen, dat hij ja nimmer vergeten zal! Wacht, nemen uzelve even

geschreven door WIM MEULDIJK
met illustraties van JAN WESSELING

plaate in de masjien, heer clowns, dan kunt u het zelfs voelen!"

„Nee, dank je wel!" zegt Pipo. „Ik ben liever geen proefkonijntje, dat lijkt me niet gezond! We kunnen het beter met meneer Humdrum zelf proberen. Het is nu te laat en hij is vandaag al geweest, maar morgenochtend vroeg staat die laatpost alweer voor de deur om aan Oma te vragen of ze haar huisje verkopen wil. Daar gaan we eens een stokje voor steken, nee, ik bedoel, daar gaan we uw machine voor inschakelen!" Pipo helpt doctor Frommel om de nieuwe uitvinding op houten rollen te tillen en voorzichtig de schuur uit te duwen, het is een zwaar toestel geworden! Ze hijgen en puffen en eindelijk staat het op de plek die het handigst lijkt voor de deur van het huisje. Oma Tingeling, Mammaloe en Petra komen kijken, ze moeten ervoor óm-lopen door de keukendeur, want de werpmachine sluit de voordeur af. „Och, wat aardig!" roept Oma Tingeling vrolijk. „Wat een prachtig toestel! Schitterend! Eh [illegible] wat is het eigenlijk?"

Doctor Frommel haalt diep adem om een hele lange zin over de werking van zijn nieuwe toestel te gaan zeggen, maar Pipo roept: „Het moet een verrassing voor u blijven, mevrouw de Oma! Morgenochtend zal het u allemaal duidelijk worden. Nu wordt een hele opluchting!" Na deze wijze woorden stappen ze allemaal door de keukendeur het huisje weer in, gaan aan tafel, eten lekker en praten gezellig. Ze drinken koffie en thee en gaan allemaal op tijd naar bed, want morgen komt er weer een dag!

„We moeten op tijd opstaan!" zegt Pipo nog tegen doctor Frommel, „want meneer Humdrum komt misschien erg vroeg en je moet eerst de stekker van je uitvinding nog insteken, want anders werkt dat ding niet, hè?"

Doctor Frommel knikt. „Wij zullen daaraan denken!" bromt hij. „Iek zal jij tijdieg opstaan! Welteruusten!"

Iedereen slaapt, de uren van de nacht verstrijken, maar om drie uur wordt doctor Frommel met een schok wakker. Hij schuift een gordijntje opzij en ziet dat de sterren en de maan nog helder schijnen.

„Het ies ja nog miednacht!" mompelt hij, „over enkele uurens worden het dag! Misschien zal iek mij verslapen zullen. Dan kan iek ja niet de stekker van mijn masjien insteken en dan werkt de Humdrum-werper niet! Wacht, wij moeten immer dat zekere voor dat onzekere nemen ja!"

Met deze gedachte in zijn gelaarsde hoofd laat doctor Frommel zich uit bed glijden, hij loopt naar beneden en steekt de stekker van de nieuwe uitvinding in het stopcontact. Voldaan gaat hij terug naar bed, nu kan er niets meer fout gaan... niets meer...

De volgende morgen om acht uur springen alle bewoners van het Oma-huis een meter hoog en uit hun bed door een afschuwelijk lawaai buiten! Er wordt gekrijst en gejammerd en daar doorheen stampt en alst het of er wel drie stoomlocomotieven krijgertje speien.

„De Humdrum-werper!" roept Pipo. „Hij is in werking getreden! Jipsekeejoepie, nu gaan we iachen!"

Vliegensvlug trekt hij zijn broek en jasje aan en rent naar buiten, gevolgd door de andere bewoners! Doctor Frommel is echter nog eerder, hij staat al in zijn nachthemd te springen en dansen van opwinding. „Het ies geluukt!" roept hij trots. „Mijn masjien arbeidt zere goet! Kijk maal aan de heer Humdrum krijgt ene lesje!" Nu, dat is waar: de man die in de ijzeren grijparmen van de Humdrum-werper is geraakt, heeft het niet gemakkeijk! Hij wordt geheel automatisch geklopt, geschud, gekneed, gestoomd, besproeid, bemodderd en uitgewrongen.

„Ziezo, Oma," zegt Pipo, „de machine doet hem geen pijn, maar hij zal hier nooit meer komen, dat hinderlijke meneertje Humdrum! Reken maar!"

Maar Oma vindt dit te erg. „Ik ken meneer Humdrum al jaren," zegt ze. „Hij is vervelend en opdringerig, maar dit verdient hij niet! Wacht even!" Oma wil de machine uitschakelen, maar ze is net te laat! Het werp-apparaat treedt in werking met een gierend geluid wordt de man uit de machine gegooid! Alles gaat prachtig! Er is maar één nare kleinigheid! Ze zien het allemaal tegelijk. De uitgeklopte en verfrommelde man die voor hun voeten plofte... is niet meneer Humdrum! Het is sheriff Psop, een vervaarlijke politieman!

„Drie-miljoen-handboeien!" buldert hij. „Brrr! Wat... wat heeft dat te betekenen!"

Volgende week:
MOEILIJKE TOESTANDEN

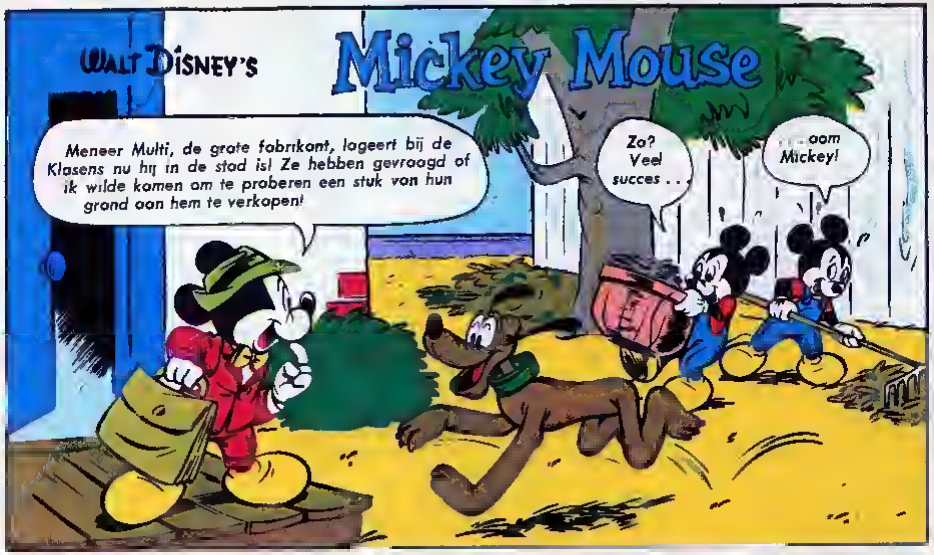

Nee maar, een kluif! Wie kon toen vermoeden dat dat ding zo'n hoop last zou veroorzaken?

Als Pluto moor niet had besloten om zijn lekkernij te bevoren voor later . op een „veilige" plaats!

Of als Pluto maar had gemerkt wat er op dat agenblik achter zijn rug gebeurde!

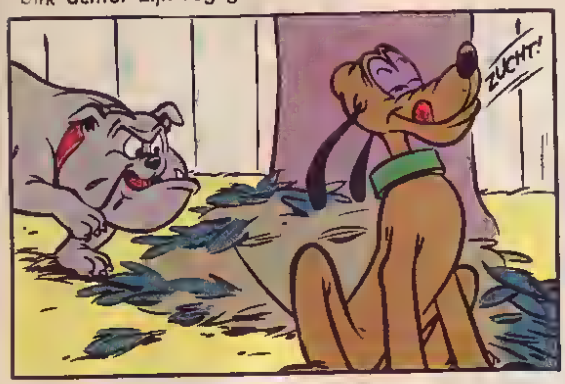

Maar dat had hij niet en dat deed hem de das om . . .

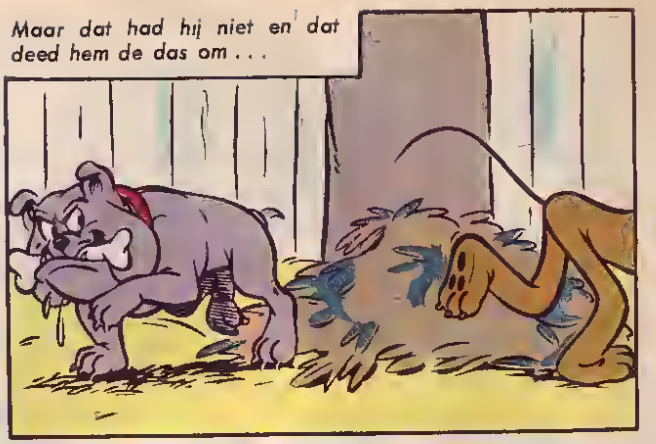

Intussen is Mickey bij de Klasens binnengelaten.

Maar intussen, bij het beruchte bladerenhaapje . . .

Wat zoekt die man in zijn bergplaats? Hij heeft hier niets te maken!

Zijn kluif is weg! Dus daar was het die vreemde man am begonnen, denkt Pluto!

Hij is een kluivendief! Een bottengapper! En dat zijn vaor Pluto de ergste baeven die er bestaan!

WAF?

Als het om zijn schat gaat, is Pluta niet mals! Hij zal die gemene kerel wel eens eventjes leren!

WAF! WAF! WAF! WAF!

Oei! Een valse hand!

WAF! WAF! WAF!

Ga weg! Ksst! Vort! Naar je baas! Ruk in!

Die man kan hard lopen, vindt Pluta!

Maar als een hond moet vechten voor z'n kostbaarste bezit . . .

KONK!

Stop! Ga weg!

Verdraaid! Het ziet ernaar uit dat die schurk in dat huis z'n toevlucht gaat zoeken!

WOEF! WOEF!

Help! (Pff! Pff!) Doe apen! Die hond wil me grijpen!

WOEF! WOEF!

Gaeie grutjes! Meneer Multi!

Lieve help! Dat geluid!

OEI!

Pluto!

Geef me een geweer! Bel de politie op! Van wie is dat beest?

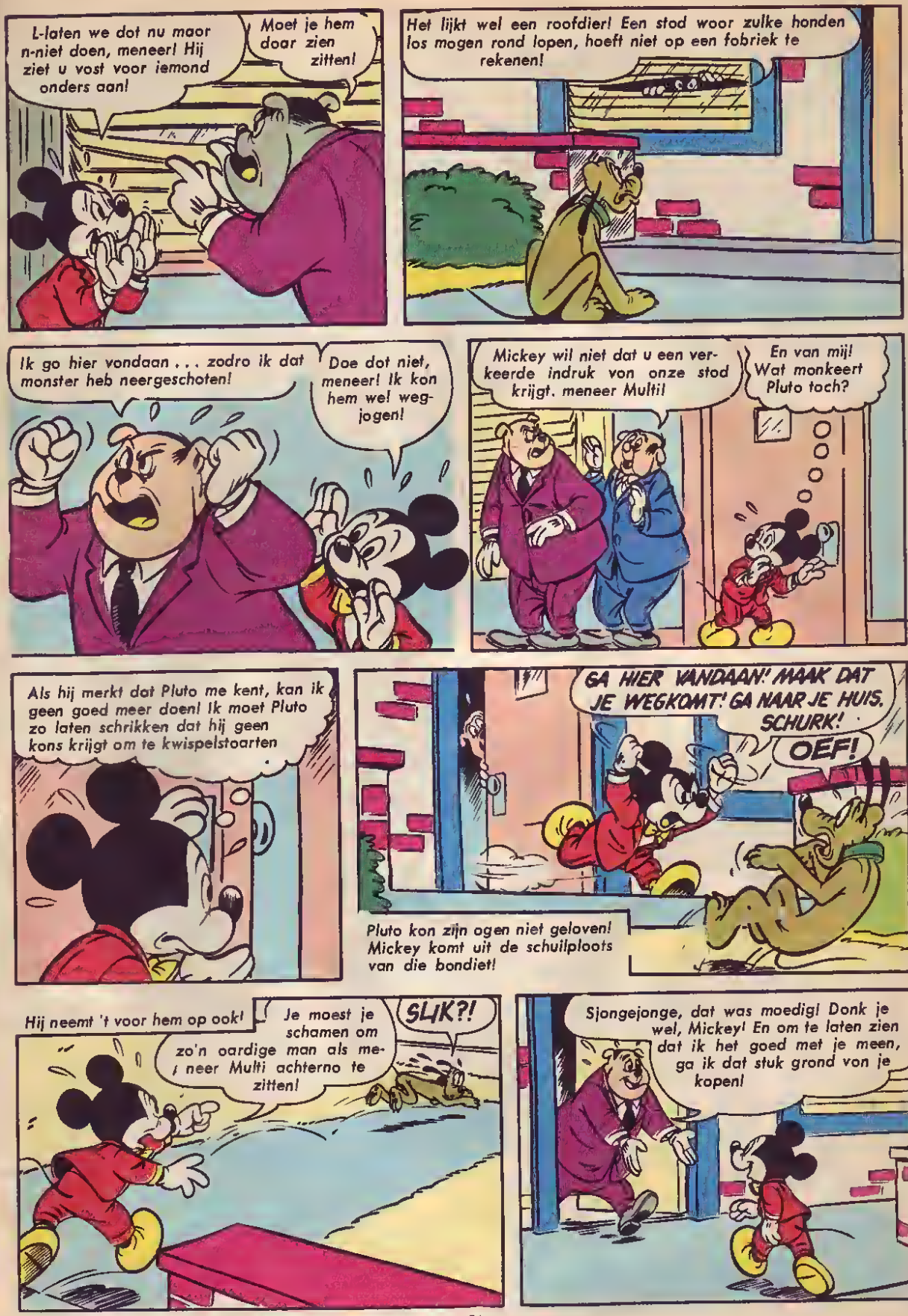
L-laten we dot nu maor n-niet doen, meneer! Hij ziet u vost voor iemond onders aan!
Moet je hem doar zien zitten!
Het lijkt wel een roofdier! Een stod woor zulke honden los mogen rond lopen, hoeft niet op een fobriek te rekenen!
Ik go hier vondaan . . . zodro ik dat monster heb neergeschoten!
Doe dot niet, meneer! Ik kon hem wel wegjogen!
Mickey wil niet dat u een verkeerde indruk von onze stod krijgt, meneer Multi!
En van mij! Wat monkeert Pluto toch?
Als hij merkt dat Pluto me kent, kan ik geen goed meer doen! Ik moet Pluto zo laten schrikken dat hij geen kons krijgt om te kwispelstoarten
GA HIER VANDAAN! MAAK DAT JE WEGKOMT! GA NAAR JE HUIS, SCHURK!
OEF!
Pluto kon zijn ogen niet geloven! Mickey komt uit de schuilploots van die bondiet!
Hij neemt 't voor hem op ook!
Je moest je schamen om zo'n oardige man als meneer Multi achterna te zitten!
SLIK?!
Sjongejonge, dat was moedig! Donk je wel, Mickey! En om te laten zien dat ik het goed met je meen, ga ik dat stuk grond von je kopen!

Moar Pluto is heel erg teleurgesteld! Mickey spant met die schurk tegen hem samen!

Snik! Snik!

Don begrijpt hij het! Daar loopt Nero met een bekende kluif! Dus die man had hem niet gepakt!

Het zal ook niet meevallen om Nero de kluif af te pakken!

Maar in hèm heeft Pluto een gelijke tegenstander!

KLENK!

Ja, hoor, het lukt!

?

Mooi zo!

Hihi, hihi!

En het is Mickey ook gelukt!

Hij heeft de grond van de Klosens gekocht! Over een uur kan ik op de bonk het geld komen halen!

Sjonge, gefeliciteerd . . .

Oom Mickey

Ha, die Pluto! Ik weet niet waarom je meneer Multi achterna zat, maar het heeft me nog geholpen ook! Hihi!

OEF!

Grutjes, het is weer zaver, denkt Pluto!

Hij weet niet waarom Mickey zo vreemd tegen hem uitvaart, maar hij blijft liever uit de buurt tot de bui over is.

Dat is makkelijker gezegd don gedaan!

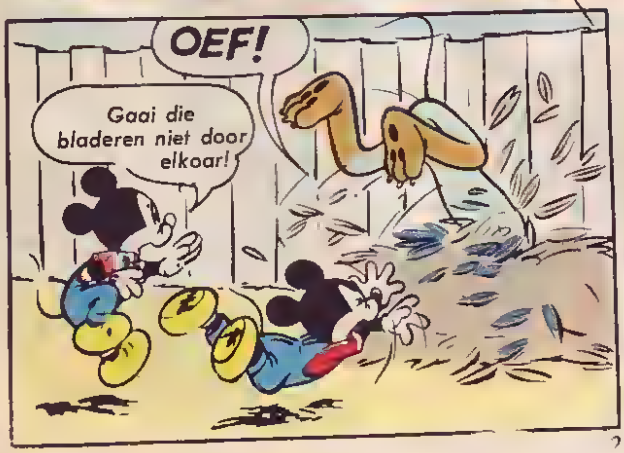

(Hijg!) Uit je tuin . . . dat geblaf! Het lijkt net . . .
O, lieve help! Daar heb je Pluto!

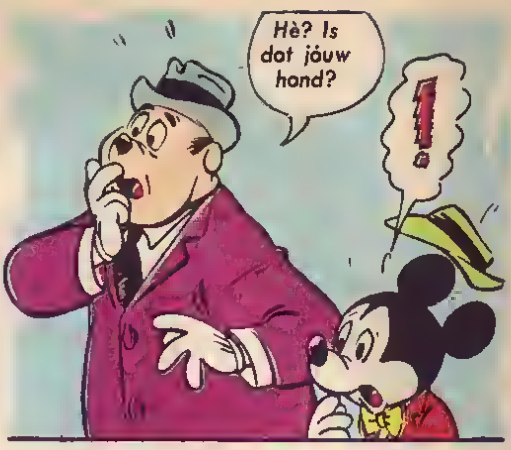
Hè? Is dat jouw hand?
!

Eh . . . het is wel een ongewoon ros!
O . . . hihi . . . jo! Pluto is een Abessijnse bloderenhond!
Nú tenminste!
!

Nou, ik go vlug naar de bank, want ik ben von plan om met het eerste vliegtuig weer te vertrekken!
tk kom zo en ik neem de popieren mee, meneer Multi!

Sjonge, dat wos op 't nippertje! Wie heeft dat bedocht?
Wij niet, hoor, oom Mickey!
?

Het wos helemool toevallig!
Ja! Want Pluto kon het niet bedocht hebben!
Eh . . . of toch wel!

Ik weet 't niet! Maar als je geen gewone hand meer wilt zijn, Pluto . . .

Dan hoef je 't toch niet meteen zo te overdrijven?
WOEF!

meneer Spoelstra keek op zijn
loge, zag dat het lesuur nog m
vijf minuten duurde en zei: „G
de les is bijna om, wie van jullie
mij over de vakantieplannen ver
len?" — „Ik meneer... ikke
meneer, ik!" klonk het van
kanten Meneer Spoelstra wees n
Wim Laarmans en vroeg: „W
vertel jij me er eens wat van". V
glom van trots. „We gaan op Te
wee weken kamperen — fijn ho
en spoorzoeken.... en zwe
en .. en zonnebaden en....
en."
meneer Spoelst

Als je eens even naar de landaanduiding op deze zegels kijkt, dan lees je Noreg". Je vraagt je misschien af welk land dat is, al heb je een vermoeden dat hier Noorwegen wordt bedoeld. Maar.... op de tot nu toe verschenen Noorse zegels staat „Norge". Er is hier echter geen sprake van een misdruk. Men kent in Noorwegen, net als in ons land, verschillende dialecten. In de vorige eeuw is de heer Ivar Aasen (zijn portret staat op de postzegel) op de goede gedachte gekomen om al die dialecten tot één Noorse eenheidstaal te combineren; en die nieuwe taal noemde men „Nieuw Noors". Nu is Noorwegen in het Nieuw Noors „Noreg". Omdat 150 jaar geleden de samensteller van dit Nieuw Noors geboren werd, gaf men in augustus van dit jaar een serie van twee zegels met gelijke afbeelding uit in de waarde van 50 en 90 ore.

dijes en datjes van Donald Duck

LEKKER ZITTEN

Nu president Kennedy gezegd heeft dat wandelen zo goed voor de gezondheid is, wil iedereen in Amerika op stap Sommigen lopen twintig of dertig kilometer, anderen brengen het wel tot 80 kilometer
Een Amerikaanse student heeft echter geprotesteerd tegen deze wandelrage. Hij zegt dat zitten veel beter is Hij heeft het dan ook gepresteerd om dertig uur achtereen in dezelfde leunstoel te blijven zitten
„Dit vereist heel wat meer wilskracht en concentratie dan dertig uur lopen," zei hij aan het eind van de zitting.

DAANTJE DIERENVRIEND

Nu het weer koud is, hebben onze huisdieren extra zorg nodig Vocht en tocht zijn voor bijna alle dieren zeer schadelijk. Vooral onze hond en poes hebben er onder te lijden. Sta dus niet toe dat ze zomaar ergens op de grond gaan liggen slapen De hond laat zich gemakkelijk een warm plaatsje aanwijzen, maar met de poes is dat veel moeilijker
Ze zijn heél lief, maar o zo eigenwijs!

Sommige poezen zijn dol op hun mandje in de buurt van de warme haard Maar er zijn ook poezen die veel liever slapen in een rafelige kartonnen doos met een paar verfrommelde kranten of een oude gebreide lap erin.
Dit behoeven helemaal geen straatkatjes te zijn, hoor! De liefde voor kartonnen dozen en proppen krantenpapier komt in de allerbeste kattenfamilies voor Als je ziet dat poes ondanks je goede zorgen toch nàást, in plaats van in de doos gaat zitten, komt dat waarschijnlijk door de vier hoge „muren" waar ze niet de gehele dag tegen aan wenst te kijken!
Knip dan maar gauw de helft van een van die „muren" weg
Wedden dat poes meteen de doos instapt, goedkeurend begint te spinnen en er zich de gehele winter prinsheerlijk in thuis voelt!

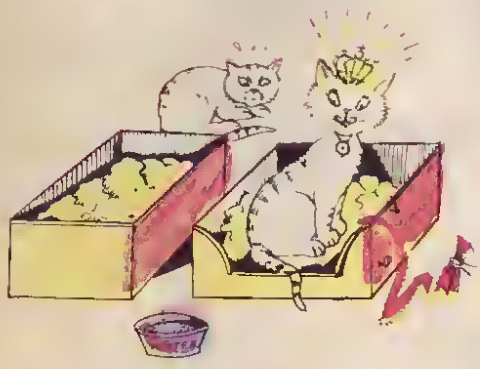

BABY-ZUSJE

In een wieg van roze kant
Ligt mijn kleine zusje,
Telkens als ze wakker is
Geef ik haar een kusje,
En dan lacht ze toch zo lief,
O, het is een schatje!
Mama plaagt: „Pas jij maar op,
Straks wordt ze vast een katje"

Katjes vind ik óók heel lief,
Dus, 't kan mij niets schelen
Of ze „katje" of „schatje" heet,
'k Vind haar om te stelen.

TELEVISIE-BED

Een meubelfabrikant in Amerika kreeg kort geleden opdracht een heel groot bed te maken. Het moest minstens driemaal zo groot zijn als een tweepersoons ledikant. Toen er eens geïnformeerd werd waarom dit bed zó enorm groot moest zijn, bleek dat het gezin van de opdrachtgever, vader, moeder en vier kinderen, niet anders wilden doen dan met z'n allen liggend naar de televisie kijken.. .

Een nieuw vervolgverhaal door JOOP TERMOS, geïllustreerd door GERARD van STRAATEN

ÉÉN

„Nog één dag en dan.... grote vakantie!" fluisterde Hetty Bron tegen Wim Laarmans in de bank voor haar. Wim draaide zich om, knipoogde verheugd en fluisterde terug: „Wat zullen we een gein hebben op Texel!"

„Hetty en Wim, geen gesmoes, wat hebben jullie zo dringend te bespreken?" vroeg de aardrijkskundeleraar, meneer Spoelstra.

„We hadden 't over Texel, meneer," zei Hetty, die een beetje bloosde. „Texel? ... Texel ... maar we behandelen Zuid-Amerika," verbaasde zich de leraar. „Ja ... dat is zo meneer, maar we gaan met vakantie naar Texel," stamelde Hetty, die nu vuurrood was geworden. Meneer Spoelstra onderdrukte 'n vluchtige glimlach en zei: „Ja, ik heb erover gehoord. Jullie gaan twee weken kamperen met jullie sportleraar, is 't niet?"

Ja, meneer," antwoordde Hetty. Meneer Spoelstra keek op zijn horloge, zag dat het lesuur nog maar vijf minuten duurde en zei: „Goed, de les is bijna om, wie van jullie wil mij over de vakantieplannen vertellen?" — „Ik meneer .. ikke.... ja meneer, ik!" klonk het van alle kanten. Meneer Spoelstra wees naar Wim Laarmans en vroeg: „Wim, vertel jij me er eens wat van". Wim glom van trots. „We gaan op Texel twee weken kamperen — fijn hoor! — en spoorzoeken ... en zwemmen. . . en zonnebaden en.. . en keten."

„Keten?" vroeg meneer Spoelstra verwonderd.

„Eh... ja meneer, dat is 't zelfde als keet schoppen," verklaarde Wim. „Oh juist, je bedoelt natuurlijk pret maken," glimlachte de leraar. „Ja meneer, we gaan dus keten," vervolgde Wim haastig, „en de meisjes moeten koken en de jongens piepers jassen. En we nemen onze fietsen mee en.. "

De schrille stem van Pieter van Gelder onderbrak plotseling 't verhaal van Wim Laarmans. „Meneer, Paul Verkerk gaat ook mee," riep Pieter. Bij het zien van het verbaasde gezicht van meneer Spoelstra hield hij geschrokken zijn mond.

„Gaat Paul Verkerk ook mee?" vroeg de leraar. „Maar ik dacht dat Paul ziek was. Hoe kan hij dan met jullie meegaan?"

„Ja meneer, Paul Verkerk gaat ook mee," bevestigde Wim Laarmans. „Hij is bijna beter en wij hebben met z'n allen het vakantiegeld voor hem verdiend. Maar dat mag u aan niemand vertellen, het is eigenlijk nog een geheim Pieter heeft zijn mond voorbij gepraat . " Alle kinderen keken naar Pieter van Gelder, die onrustig in zijn bank been en weer schoof en verlegen naar zijn lessenaar keek

„Nou ja," vergoelijkte meneer Spoelstra, „Pieter was natuurlijk vergeten dat het een geheim was. Natuurlijk kunnen jullie mij vertrouwen, ik zal over jullie geheim zwijgen." Hij zag dertig lachtende gezichten en Pieter van Gelder keek hem dankbaar aan. „Hoe hebben jullie het vakantiegeld voor Paul verdiend?" wilde de leraar weten. Wim Laarmans vertelde verder: „We hebben oud papier opgehaald en weer verkocht, boodschappen gedaan voor de buurvrouwen, voor schooltijd de ochtendbladen rondgebracht en vuilnisemmers schoongeboend, en zo hebben we zestig gulden verdiend voor Paul zijn vakantie...."

In de gang snerpte de elektrische bel en onmiddellijk klonk er een hevig gestommel. Lessenaars klapten open en dicht, tassen werden van de vloer omhoog getild en voetenschuifelend verlieten de leerlingen het klaslokaal van de muloschool. Even later hadden ze ook het schoolgebouw zelf verlaten.

Meneer Spoelstra liep naar de rijwielstalling en ontmoette daar de sportleraar, meneer Veldman. „Mijn eersteklassers hadden meer belangstelling voor Texel dan voor Zuid-Amerika, Veldman," zei hij. „Daar weet jij meer van, hè?"

Meneer Veldman keek hem lachend aan. „Ja, inderdaad. Ach ze vinden de vakantie op Texel op 't ogenblik natuurlijk véél belangrijker dan de namen van de steden in Zuid-Amerika ... ik kan het me wel begrijpen."

„Ik ook," gaf meneer Spoelstra toe. Samen fietsten de leraren van de school weg.

„Hebben ze je alles over onze plannen verteld?" vroeg meneer Veldman. „Jazeker," was het antwoord, „ze hebben zelfs tè veel verteld ..."

„Wat bedoel je?" vroeg de sportleraar verbaasd.

„Pieter van Gelder heeft uit de school geklapt. Ik wist niet dat Paul Verkerk ook mee ging," verklaarde meneer Spoelstra. „Ik heb de leerlingen beloofd erover te zwijgen, maar jij weet er alles van, dus mag ik nu vrijuit praten. Leuk, dat ze het vakantiegeld voor Paul bij elkaar verdiend hebben!"

Meneer Veldman lachte. „Ja, die Van Gelder is soms een flap-uit. Paul Verkerk gaat inderdaad mee, dank zij de karweitjes die zijn klasgenoten in hun vrije tijd hebben opgeknapt. Je weet natuurlijk dat de moeder van Paul weduwe is en als werkster de kost moet verdienen. Zij was niet in staat het vakantiegeld voor Paul bijeen te sparen. Daarom namen de andere leerlingen die taak op zich."

„Hé, daar wist ik niets van," zei meneer Spoelstra verwonderd. „Wij gaven hem thuis van tijd tot tijd les, maar over de vakantie beeft Paul Verkerk het nooit gehad."

Meneer Veldman lachte. „Dat is nogal logisch," verklaarde hij, „want Paul weet er zèlf nog niets van."

Meneer Spoelstra keek de ander verbaasd aan. „Je wilt me toch niet vertellen dat Paul Verkerk zèlf het geheim nog niet kent?" vroeg hij.

„Toch is 't zo," zei de sportleraar. „Vanmiddag, na schooltijd, gaan een paar leerlingen en ik naar Paul toe om het hem te vertellen. De kinderen hebben het angstvallig geheim gehouden. Wat zal die jongen verrast opkijken. Enfin je kunt er wel meer over lezen in de schoolkrant."

„Ik zal vanmiddag een exemplaar op de kop tikken," zei meneer Spoelstra. „Dat bericht over Pauls vakantie wil ik graag lezen." Daarna groetten de heren elkaar en gingen elk buns weegs.

DE lesuren schenen 's middags eindeloos lang te duren. De dertig eersteklassers waren ongeduldig; na schooltijd zouden de schoolkranten worden uitgedeeld en daarna zouden de drie redactieleden van de schoolkrant — Hetty Bron, Wim Laarmans en Pieter van Gelder (wiens vader de krant drukte) — met meneer Veldman naar Paul Verkerk gaan om hem het bericht in de krant te laten zien. De anderen zouden buiten blijven wachten en later in groepjes van vijf Paul mogen bezoeken

„We kunnen onmogelijk met z'n allen 't huis van mevrouw Verkerk binnenstormen," had meneer Veldman gezegd. „Stel je voor, Pauls moeder zou van schrik niet weten wat ze kijken moest."

En daar waren de eersteklassers het allemaal mee eens geweest

Eindelijk waren de lesuren voorbij. De leerlingen verzamelden zich op het schoolplein en wachtten op de komst van de vader van Pieter, die in zijn autootje de kranten zou brengen. Ook meneer Veldman en meneer Spoelstra bleven op de komst van de schoolkranten wachten.

ALLEN VOOR EEN

Toen het autootje van Pieters vader voor het schoolhek stopte, klonk er een luid gejuich. De eersteklassers stormden naar het wagentje en drongen samen bij de portierdeur, waarachter zij de stapel kranten op de zitbank zagen liggen.
„Opzij, allemaal opzij!" riep Pieter, die zich natuurlijk erg gewichtig voelde omdat zijn vader de kranten drukte. Zijn klasgenoten lieten hem gewillig door; deze opende de deur en tilde de kranten voorzichtig op, alsof ze zo breekbaar waren als porselein.
Daarna deelde hij ze uit, eerst aan de twee leraren, toen aan de leerlingen. Ze lazen allemaal eerst het bericht over de vakantie van Paul Verkerk. Pieter van Gelder had het bericht zelf geschreven. Wat ze lazen was het volgende:

DE VAKANTIE VAN PAUL VERKERK

Jongens, het is gelukt! Het geld voor de vakantie van Paul is bij elkaar. We hebben er met z'n allen voor gewerkt. Meneer Veldman was onze kassier. Hij heeft de dubbeltjes en kwartjes verzameld in een geldkistje, dat hij heeft weggeborgen in een kast in de leraarskamer. Het is een groot bedrag, maar het geld is veilig. Niemand weet er iets van, behalve meneer Veldman en wij.
En meneer Veldman heeft mij verteld dat hij voor Paul een fiets zal huren. En de dokter van Paul heeft meneer Veldman gezegd dat Paul over een poosje weer mag fietsen en ook kamperen.
Zo zal Paul het ongeluk, waarbij een auto zijn fiets vernielde en hij aan zijn benen gewond werd, gauw kunnen vergeten," zegt meneer Veldman. En zo is het ook.
Leve meneer Veldman. Leve Paul Verkerk.

„Een mooi stukje, Pieter," prees meneer Spoelstra.
„En nu: op naar het huis van Paul Verkerk!" riep meneer Veldman. De sportleraar nam afscheid van meneer Spoelstra en haalde zijn fiets uit de stalling. De eersteklassers volgden zijn voorbeeld en even later trok een lange stoet van fietsende jongens en meisjes, voorafgegaan door een rijzige man met een pijp tussen de tanden, door de straten van de stad Rijndam.
Toen de stoet het huis van Paul Verkerk was genaderd, bleef de klas op de hoek van de straat wachten, terwijl meneer Veldman en de drie redactieleden van de schoolkrant de straat verder in reden. Even later ging het viertal het huis van Paul binnen.
Pauls moeder bracht hen naar de huiskamer. Paul straalde van blijdschap toen hij de sportleraar en de redactieleden zag.
„Dag jongen, we komen je de schoolkrant brengen," vertelde meneer Veldman hem.
„Ha, fijn!" vond Paul, die wel wat verbaasd was.
Meneer Veldman gaf hem de krant en zei: „Kijk maar eens goed Paul, er staat een belangrijk artikel in belangrijk voor jou."
Paul vouwde de krant open en zijn ogen vlogen langs de kolommen in de schoolkrant. Opeens hield hij de adem in. „De vakantie van Paul Verkerk," las hij en daarna werd het enkele seconden stil in de kleine kamer. Paul las het artikel en zuchtte diep. Hij keek naar meneer Veldman en zijn drie klasgenoten. Zijn lippen trilden verraderlijk.
„Paul, wat is er?" vroeg moeder.
„Moeder, ik ga met vakantie. .. naar Texel. . . hier lees maar!" stamelde Paul en hij gaf de krant aan zijn moeder, die ook het artikel las en daarna met een slip van haar schort langs haar ogen boende. „Wat heerlijk!" stamelde ze. „Wat heerlijk voor je!"
Meneer Veldman vertelde Paul over alle karweitjes die de eersteklassers voor het bijeenzamelen van zijn vakantiegeld hadden opgeknapt. „Ze hebben voor hun eigen vakantiegeld 't hele jaar gespaard," vertelde hij, „totdat ieder een bedrag van zestig gulden had. En toen gingen ze ijverig werken voor jouw vakantie. Jongen, je zult op Texel weer kleur op je wangen krijgen!" — „Fantastisch gewoon," verzuchtte Paul. „Kon ik ze maar meteen allemaal bedanken.. " Meneer Veldman lachte. „Ook daar hebben we voor gezorgd, kerel," zei hij, „ze staan allemaal buiten. Wij gaan nu vertrekken en de anderen zullen je in groepjes van vijf bezoeken." Het werd een drukte van belang in de kleine huiskamer. Terwijl de andere leerlingen Paul bezochten, fietsten de redactieleden met de sportleraar naar diens huis, waar ze een laatste vergadering zouden houden over de vakantie. „We moeten natuurlijk een reglement van orde opstellen, de taken moeten van dag tot dag worden verdeeld en we moeten onze fietsroute nauwkeurig uitstippelen," had meneer Veldman gezegd. Het opstellen van het reglement van orde nam nogal veel tijd in beslag. En over de verdeling van de taken moest ook lang worden gepraat. Het was al vrij laat toen de redactieleden van meneer Veldman afscheid namen. Maar ze badden hun ouders daarover van te voren ingelicht en tot hun vreugde verzorgde mevrouw Veldman een heerlijke broodmaaltijd. „Veel lekkerder dan thuis," zei Hetty Bron en daar moesten ze allemaal om grinniken. „Laat je moeder het maar niet horen," zei meneer Veldman.
Toen de redactieleden vertrokken, begon het al een beetje te schemeren. „Stevig doorfietsen en meteen naar huis gaan," beval meneer Veldman. Maar van 't stevige doorfietsen kwam voor Hetty Bron niet veel terecht. Ze peinsde over de vakantie en zag daardoor niet de op de straat liggende scherven van een gebroken fles. De gevolgen daarvan waren nogal droevig. Pang! Haar voorband klapte en liep sissend leeg. „Bah, ik heb ook altijd pech," mopperde Hetty. Op weg naar huis passeerde Hetty de school. „Vreemd, zo'n leeg schoolplein," bepeinsde ze, en dacht: nog één dag op de banken en dan is het zover! Plotseling bleef Hetty staan. Hoorde ze achter de school een deur dicht slaan? Waren de werksters nog zó laat aan het werk? Nee, om de hoek van de school kwam een man tevoorschijn. Het meisje keek naar hem. Hij was geen leraar en evenmin de conciërge, die een paar huizen van de school af woonde. De man droeg een overall en in zijn rechterhand hield hij een gereedschapskist. „Hm, zeker een timmerman, die het een of andere karweitje heeft opgeknapt," mompelde Hetty en ze liep verder. De man opende vlak voor haar het schoolhek en stapte voor Hetty uit. Op zijn gereedschapsbak lag een prop papier. Hetty passeerde het schoolhek, dat nog half open stond. Ze keek naar 't hek, en toen zette ze grote ogen op. Aan het hek hing altijd een klein slot, dat de conciërge 's ochtends opende en 's middags na het vertrek van leraren en leerlingen weer sloot. Het slot was opengebroken.... Zou de werkman het slot hebben vernield? Maar.. . maar dan was hij dus een inbreker! Of vergiste zij zich? Hetty wist niet goed wat zij ervan moest denken. .

Was de werkman inderdaad een inbreker of speelde Hetty's fantasie haar parten? De volgende week horen jullie er meer van!

HEER BOMMEL en de AAGJES

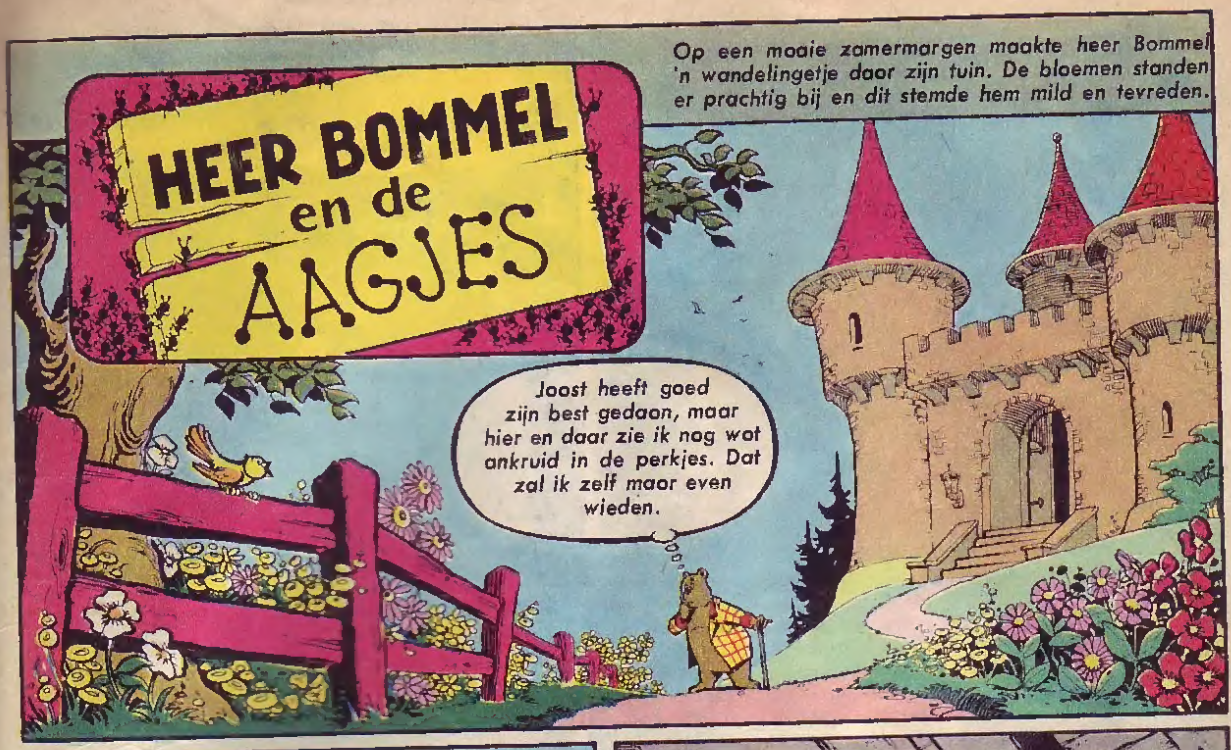

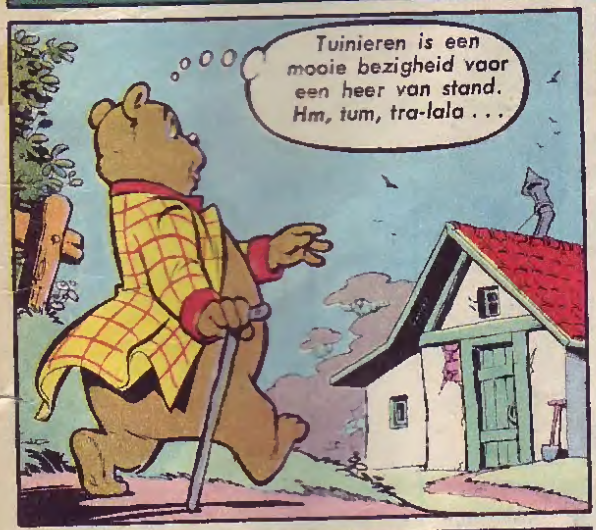

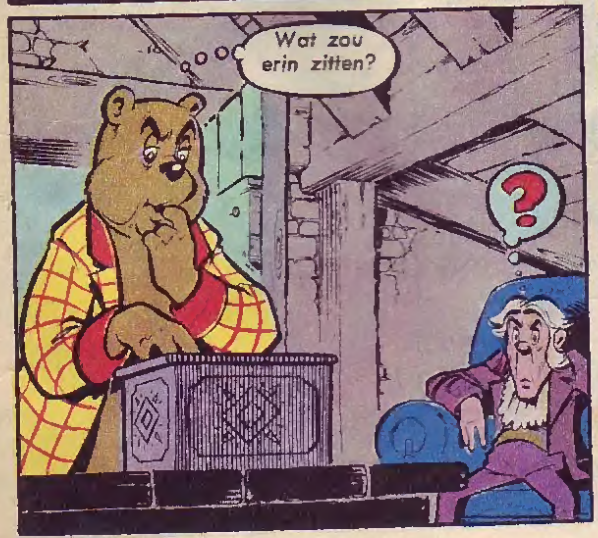

Wat nu? Wie bent u? Wot doet u in mijn tuinhuisje?
Vrogen! Vragen! Altijd vragen! Ach, waarom is iedereen toch altijd zo nieuwsgierig?!
Komaan, een toontje lager, goede vriend. Dit is mijn tuinhuisje, dus ik heb het recht om te weten wat u hier uitvoert.
Zo, hm! Als u het dan met alle geweld wilt weten . . . Ik ben Pandorus, de doos-bewaarder! Ik dacht hier een rustig plekje te hebben, waar ik kan uitrusten. Een eeuw lang heb ik geen oog dicht gedaan.
Een eeuw lang?! Wel, wel, dan kan ik me voorstellen dat u moe bent. Maar waarom hebt u al die tijd geen oog dicht kunnen doen!
Door de nieuwsgierigheid! Door lieden die me met vragen lastig vielen. Door lieden die in de doos willen kijken!
Hm, juist! En wot zit er dan in die doos, Pandorus?
Oe-aaaooaaah! Daar heb je 't weer! Vragen! Nieuwsgierigheid! Net als de rest!!!
Kalm aan. Vergeet niet tegen wie u spreekt. Een heer van stand is niet net als de rest!
Maar jij wilt óók weten wot er in die doos zit, nietwaar? Jij wilt erin kijken, nietwaar?

IK?
Ik? Ik wil het niet eens meer weten! Houd uw doos maar dicht. Een Bommel is niet nieuwsgierig!
Werkelijk niet?
Wat een geluk dat ik u dan heo ontmoet! Eindelijk iemand die boven de alledaagse nieuwsgierigheid staat! Zo iemond ontmoet men maar zelden!
En slechts aan zo iemand durft ik de doos toe te vertrouwen. U bent sterk genoeg om hem niet te openen.
Hm, tja! Een Bommel is sterk, dat is bekend . . . . eh . . . . zonder nieuwsgierig te zijn, zou ik toch willen weten waarom u die doos aan mij wilt toevertrouwen.
Het is de Aagjesdoos! Als die opengaat komen er rampen over de wereld! Het is daarom mijn taak ervoor te zorgen dat hij dicht blijft.
Maar ach, dat is 'n zware taak. Steeds moet ik opletten da nieuwsgierigen het deksel niet oplichten. Daarom heb ik geen oog kunnen dichtdoen . . . een eeuw lang.
Juist. Dan wordt het tijd dat u eindelijk eens een beetje rust neemt. Maak u geen zorgen, heer Pandorus. De doos is in goede handen.
Wat is 't toch mooi om een heer te zijn. Altijd wordt men geroepen om een belangrijke taak te vervullen . . .
Wat zou erin zitten?

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.